

Espanya i Catalunya a la cruïlla

written by Axel Schönberger | 1 de març de 2018

És opinió molt generalitzada que, quan dos es barallen, la veritat ha de ser al mig d'alguna manera, i que per això seria bo pels contendents de posar-se d'acord en una solució de compromís. Però això no és vàlid per casos en els quals una de les parts té clarament raó i l'altra també clarament no en té cap. Un cas així és el conflicte entre Espanya i Catalunya, encara que l'opinió pública d'una gran part dels mitjans en llengua alemanya i els dirigents polítics europeus actualment siguin d'un altre parer. Però hauran de canviar-lo si volen conservar els càrrecs i si no volen destruir de soca-rel l'empresa de la unió d'Europa.

La gran jugada de la Unió Europea només pot reeixir si la sobirania del dret arreu d'Europa és total i si els drets –especialment els drets humans– de les ciutadanes i dels ciutadans de la Unió Europea, a cada Estat membre, són respectats sense condicions i sense limitacions. Qui cregui que els drets fonamentals de determinats ciutadans de la Unió Europea poden ser retallats per part de l'Estat, perquè, per exemple, són jueus, o bascos, o catalans, s'exclou ell mateix de la comunitat dels pobles civilitzats d'Europa. A qui a Alemanya, sigui qui sigui, el deixa fred la sort del poble català i la vulneració dels drets humans a Catalunya per part d'Espanya, no ha après res de res del passat alemany del temps del III Reich i nega especialment el pes de la responsabilitat que hi té Alemanya, com a co-causant determinant de l'opressió dels catalans durant dècades pel règim criminal de l'assassí Francisco Franco, les repercussions de la qual segueixen actuant fins avui.

El president actual de la Comissió Europea, Jean-Claude Juncker, el president del Parlament europeu, Antonio Tajani, i

el president del Consell Europeu, Donald Tusk, d'acord amb l'article 51 de la *Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea*, publicada al diari oficial de la Unió Europea del 30 de març del 2010 (C 83/389), estan obligats incondicionalment –en tant que no es plantegi el dret de subsidiarietat– a respectar els drets d'aquesta Carta i a subjectar-se als seus principis. Això és vàlid per tots els òrgans, organitzacions i altres dependències de la Unió Europea. Si –com en els darrers mesos lamentablement s'ha pogut observar– no sols no ho fan, sinó que contràriament, en una veritable «conspiració del silenci», es miren inactius les massives vulneracions dels drets humans que Espanya perpetra contra el poble català i fins i tot, tant a aquestes vulneracions com a les inaudites i bàrbares infraccions del dret a Espanya, hi donen suport verbal i les donen expressament per correctes, llavors aquestes persones no estan capacitades ni moralment ni per caràcter per seguir exercint aquests alts càrrecs de la Unió Europea. Amb aquest comportament es converteixen en els enterradors dels ideals i dels principis d'Europa i enverinen el projecte europeu amb la seva tolerància de la dictadura d'Espanya a Catalunya, ignorant els drets humans, i la de la justícia injusta de l'Estat espanyol que persegueix ciutadans irrepreensibles –alguns malgrat la seva condició de diputats– a causa de les seves idees polítiques i els amenaça amb penes draconianes. Els valors europeus que hi ha al damunt del paper són uns bons valors. Però els dirigents europeus els han traït de manera vergonyosa i imperdonable, i així exposen tot el projecte europeu al perill d'un fracàs a llarg termini. El problema català s'ha convertit en un problema crucial per a la Unió Europea. Encara no és massa tard. La Unió Europea encara pot reaccionar. Per al projecte europeu encara no s'ha post el sol de cada dia.

Com que sempre he de comprovar que molts no coneixen els fets més bàsics, resumiré coses que els ciutadans catalans, ferits molt especialment en els seus drets humans, segurament tenen molt més clares que els altres europeus. De la *Carta dels*

Drets Fonamentals de la Unió Europea ressaltem-ne primer els següents drets fonamentals de tots els ciutadans i ciutadanes de la Unió Europea:

- el dret a la llibertat i a la seguretat (article 6);
- el dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió (article 10);
- el dret a la lliure expressió, que inclou el dret a la llibertat d'opinió i la llibertat de rebre i de traspassar informacions i idees, sense intervenció de les autoritats estatals (article 11);
- el dret de poder-se reunir amb altres, de manera lliure i pacífica, i d'associar-s'hi especialment en els camps polítics i socials (Article 12);
- el dret de treballar i d'exercir un ofici lliurement escollit o triat (article 15);
- la igualtat de totes les persones davant de la llei (article 20);
- la prohibició de discriminació, que també prohibeix una discriminació per motiu de la llengua, les idees polítiques o d'altra mena, o la pertinença a una minoria nacional (article 21);
- el respecte de la pluralitat de cultures, religions i llengües (article 22);
- el dret de moure's lliurement i de residir en el territori de sobirania dels estats membres;
- el dret de cada persona de presentar un recurs efectiu al davant d'un tribunal independent i imparcial, creat prèviament per llei, aquells drets i llibertats que li concedeix el dret de la Unió Europea i dintre d'un termini adequat (article 47);
- la presumpció d'innocència a favor de qualsevol acusat fins a l'eventual constatació legal de la seva culpa (article 48);
- els principis de legitimitat i de proporcionalitat en relació amb delictes i penes, segons les quals, entre altres, ningú no pot ser condemnat per una acció o una omissió que en el moment de fer-se no fos punible segons els drets estatal o internacional, i la condemna pel delicte no pot ser

desproporcionada (article 49).

També la *Convenció per a la protecció dels Drets Humans i dels Drets Fonamentals*, l'anomenada *Convenció europea de Drets Humans* (CEDH), que segons l'article 6.3 del tractat de la Unió Europea és part integral del Dret de la Unió, i que va ser ratificat per Espanya el 4 d'octubre del 1979, concorda –com no podia ser d'altra manera– amb la Carta europea de drets fonamentals, i garanteix especialment el dret de llibertat i seguretat (art. 5), el dret a un procés imparcial (art. 6), el principi que no es pot imposar cap condemna sense la llei corresponent (art.7), la llibertat de pensament, de consciència i de religió (art. 9), la llibertat d'expressió (art. 10), la llibertat de reunió i d'associació (art. 11) i la prohibició de discriminació (art. 14). Tant la Carta de Drets Fonamentals com la Convenció de Drets Humans obliguen la Unió Europea a protegir els drets humans.

Cert és que la *Declaració Universal de Drets Humans* de l'Assemblea General de l'ONU del 1948, no és vinculant per als estats membres, encara que posteriorment sigui considerada generalment com a part integrant del dret consuetudinari dels pobles, però mentrestant ja hi ha deu pactes de drets humans de les Nacions Unides que són dret vinculant obligatori per a tots els estats firmants, en tant que en el moment de firmar-los no expressessin cap reserva. La Convenció de Drets Humans de la Unió Europea fa referència expressa als pactes de drets humans de l'ONU i els incorpora al dret de la Unió. A més, el Tractat de la Unió Europea, en la seva versió consolidada del 7 de juny de 2016, publicada al diari oficial de la Unió Europea (2016/C 202/01), fixa en el seu article 2 quins són els valors que han de constituir la base de la Unió Europea, que són: respecte de la dignitat humana, llibertat, democràcia, igualtat, estat de dret, i observació dels drets humans.

El regne d'Espanya, com estat membre de la Unió Europea, ha firmat el Tractat de la Unió Europea i ha reconegut la Carta

de Drets Fonamentals de la Unió Europea incorporant els drets humans que s'hi citen al seu ordenament legal. A més, el 27 d'abril del 1977 va ratificar, sense reserves, el Pacte civil de les Nacions Unides, entrat en vigor el 23 de març del 1976, el *Pacte Internacional sobre drets civils i polítics*, que defineix els drets humans civils de la primera generació, i el mateix dia va ratificar, també sense reserves, el *Pacte sobre drets civils, socials i culturals* de l'ONU, que garanteix de manera vinculant els drets humans fonamentals de la segona generació. Segons l'article 10.2 de la Constitució espanyola del 1978, l'Estat espanyol, a més, només pot interpretar tots els drets i llibertats que garanteix la constitució espanyola a la llum i en consonància amb el dret vinculant i anteposat dels pactes de drets humans de l'ONU. A través de l'article 96.1 de la Constitució espanyola, els pactes de drets humans signats per Espanya sense reserves són obligatòriament part integrant del dret espanyol, i els seus continguts només poden ser abolits, canviats o sospesos d'acord amb les vies indicades en els mateixos pactes, o d'acord amb les normes generals del dret internacional, però de cap manera arbitràriament *à la carte*. Espanya no té cap dret d'interpretar per compte propi els drets humans especificats en els pactes ratificats i limitar-los, retirar-los o denegar-los com vulgui. Com a dret vinculant estan absolutament pel damunt del postulat de la unitat d'Espanya, que certament està ancorat a la Constitució espanyola, però d'acord amb el dret superior de l'ONU només pot ser interpretat com dirigit contra un atac exterior.

Per tot això, igual que com a conseqüència de l'article 9 de la Constitució espanyola del 1978, els mandataris de l'Estat espanyol, legislatius, judicials i executius estan lligats sense reserves al dret vinculant dels pactes de drets humans de l'ONU. Si els vulneren, atempten contra els drets espanyol, europeu i internacional. Si mandataris de la Unió Europea o dels seus estats membres toleren, consenten o donen suport a vulneracions massives dels drets humans en un dels estats

membres, no solament toleren, consenten o donen suport a greus vulneracions dels drets nacionals, europeus i internacionals, sinó que perden també qualsevol dret moral a exercir un càrrec en un estat membre de la Unió Europea o a la mateixa Unió Europea. Això és vàlid per als Srs. Jean-Claude Juncker, Antonio Tajani i Donald Tusk, però també per a la cancellera en funcions de la República Federal d'Alemanya, Sra. Dra. Angela Merkel, i el ministre d'Exterior en funcions, Sr. Sigmar Gabriel, que fins i tot vulneren el seu jurament de càrrec, si en contra de l'ordenació legal vinculant alemanya aproven i donen suport a vulneracions massives dels drets humans en un altre estat membre de la Unió Europea, en la seva activitat com a membres del govern federal alemany.

Qui no respecta i trepitja els drets humans, qui calla davant de la vulneració de drets humans a Europa, i ho consent i aprova fent referència al dret nacional i el posa per damunt dels drets humans, no sols no ha après res del fosc passat d'Alemanya i d'Itàlia, ni ha comprès el caràcter essencial dels drets humans, sinó que contribueix decisivament a destruir el fonament moral i ideal del procés unificador europeu, a derrocar la gran obra de generacions passades i a preparar el terreny al retorn de la ideologia feixista a Espanya i a altres llocs. Si els que toleren i aproven les vulneracions dels drets humans s'aferren als seus càrrecs i funcions, aquests polítics que s'obliden del seu deure seran trets a cops de peu dels seus llocs pels ciutadans i ciutadanes d'Europa en el moment que aquests compreguin en tot el seu abast la monstruositat del que fan els que volen negar els drets humans a milions de ciutadans de la Unió Europea a Catalunya.

Els drets humans són universals, inalienables i indivisibles. Són vàlids per als catalans i per a tots els altres ciutadans de la Unió Europea. Cada ciutadà de la Unió Europea que defensi els drets humans dels catalans, defensa també els de tots els altres ciutadans de la Unió Europea, i, per tant, els

d'ell mateix. Cada ciutadà de la Unió Europea que, totalment o parcialment, nega els drets humans als catalans, es posa ell mateix fora de l'ordenació legal de la unió Europea i dels seus estats membres. La llibertat dels catalans és també la nostra llibertat. La seva il·legal opressió per part d'Espanya ens afecta a tots nosaltres a Europa.

Espanya ha vulnerat i vulnera premeditadament els drets humans a Catalunya, en milions de casos, de manera massiva i greu. Amb això se situa fora de la família dels pobles civilitzats. Espanya trenca i menysté els drets nacional, europeu i internacional de manera arbitrària, amb la col·laboració col·lusiva dels seus òrgans executius, legislatius i judicats, pels que sembla no tenir ja cap sentit el principi de divisió de poders, quan es tracta de la sagrada unitat d'Espanya, un concepte aparentment tan alt que regna sobre qualsevol altre, i en l'altar de la qual són sacrificats cada vegada més el dret penal i l'ordenació processal espanyols.

Si als polítics i representants de la societat civil, empresonats arbitràriament i no pas en compliment de disposicions legals se'ls anomena «presos polítics», «presos per motius ideològics» o «ostatges polítics» és objectivament indiferent. Jordi Sànchez i Jordi Cuixart ja són des de fa més de quatre mesos en presó preventiva, amb vulneració dels seus drets humans, i també el Dr. Oriol Junqueras i Joaquim Forn segueixen sent privats de la seva llibertat, arbitràriament i sense fonament. A Espanya han estat empresonats i encara segurament s'empresonaran polítics catalans, per una justícia que no té evidentment res d'independent i que col·labora amb el règim espanyol, solament pel fet d'haver defensat posicions polítiques dins del marc de l'ordenació legal espanyola i dels drets humans, però que no són del grat de l'Estat espanyol. En aquest aspecte fins i tot se cita per part de la justícia, que les idees polítiques dels empresonats fan témer que tornin a actuar políticament d'acord amb aquelles idees, i que per això han de seguir a la presó per impedir aquesta mena d'activitats

polítiques i la seva realització de manera pacífica, i també per impedir que facin ús del dret de llibertat de reunió o fins i tot dels drets que tenen com a diputats electes. Han estat empresonats membres del Govern català i diputats del Parlament català que, segons el mateix dret espanyol, gaudeixen d'immunitat, abans i ara, immunitat que va ser sospesa il·legalment pel règim espanyol, fent referència als poders de l'article 155 de la Constitució espanyola, que des del punt de vista d'aquest règim és un article «màgic», un «article de plens poders».

La servil justícia espanyola, a la qual després dels esdeveniments dels darrers mesos es pot anomenar amb tota la raó «justícia arbitrària i injusta» –de la mateixa manera que Espanya es mereix també el qualificatiu «d'estat injust»– denega als polítics catalans privats de les seves possibilitats d'actuació civil els drets humans a la llibertat, a la llibertat de pensament i de consciència, a la llibertat d'expressió, a la llibertat d'associació, a un procés just, a la presumpció d'innocència, i a la proporcionalitat en la relació entre delictes i condemes, en tant que –i de manera imprevisible pels actors– el fet d'advocar políticament i pacífica per una independència estatal de Catalunya en forma de república–cosa que el dret espanyol ni tan sols penalitza–, ara és considerat com a delicte greu que pot ser castigat amb una pena de fins a trenta anys de presó. I per acabar-ho d'adobar, el Partido Popular, que governa Espanya, ara amb la tolerància del partit Ciudadanos que també és catalanòfob, preveu que en cas d'una tal condemna ha d'excloure's qualsevol forma d'escurçament o d'atenuació de la pena.

No hi ha cap mena de dubte que fins ara els catalans han dut a terme el seu projecte polític de manera exclusivament pacífica –i d'una manera que per la comunitat mundial és exemplar, d'acord amb el dret internacional– i democràticament, mentre que l'Estat espanyol ha reaccionat amb violència brutal i amb

repressió, que van anar més enllà dels límits marcats per la seves pròpies Constitució i ordenació legal, i fins i tot va preveure la possibilitat d'utilitzar l'exèrcit espanyol contra el pacífic poble català. Sigui dit de pas, que abans del referèndum del 1r d'octubre del 2017, sembla que es va cartografiar tot el territori de Catalunya des de l'aire, i des d'altres regions d'Espanya es van portar cap a Catalunya diverses unitats de tancs Pizarro. La ministra de defensa espanyola, Maria Dolores de Cospedal, va fer declaracions en el sentit que tant a l'octubre de 2017 com després els militars espanyols estaven preparats per impedir una secessió de Catalunya d'Espanya. És tan incompreensible com monstruós que l'anunci d'una possible i criminal intervenció dels militars contra el pacífic poble català sota el comandament superior del rei espanyol, que en principi semblava estar d'acord amb aquest procediment, no portés de seguida decidides protestes de la Unió Europea i de les Nacions Unides.

Si la Unió Europea i les Nacions Unides volen respectar i conservar els seus estatuts i el seu dret vigent han de condemnar rigorosament que Espanya detingui polítics per la seva defensa pacífica d'objectius polítics i els empresoni per privar-los de la seva llibertat, i iniciar mesures adequades per sancionar Espanya en tant que no torni a deixar en llibertat els presos polítics i segueixi denegant al poble català el seu dret humà fonamental d'autodeterminació. Més d'un miler de juristes catalans ja van protestar contra aquestes flagrants vulneracions del dret penal i de l'ordre processal espanyols per part de la justícia espanyola, de les quals en són els principals responsables l'Audiència Nacional i el Tribunal Suprem a Madrid, els quals a més i sense cap base legal van passar pel damunt dels jutjats de Barcelona, als quals hauria correspost d'actuar. Ja només el fet que a Espanya, sense suficient base penal, fins i tot sense existència de fets condemnables, s'empresoni polítics, per privar-los d'una activitat política incòmoda pel règim espanyol, és un escàndol inaudit. Que a Espanya, el Partit

Popular governant fins i tot es vanti de ser ell –i no la justícia espanyola– qui ha portat a la presó o empès cap a l'exili els dirigents de l'independentisme català, que un portaveu del Partido Popular que cada vegada presenta més trets afins al feixisme, setmanes abans de conèixer-se les accions contra dret de la injusta justícia espanyola, anunciés ja que al 130è president de la Generalitat podria passar-li el mateix que li va passar al seu precedent Lluís Companys torturat i assassinat pels feixistes espanyols o que el mateix funcionari del Partido Popular, Pablo Casado, recordés al president del Parlament català Roger Torrent que pensés que tenia fills, és tant repugnant com intolerable.

Els fills i néts dels criminals i assassins –que sota la direcció de l'assassí massiu i sense escrúpols Francisco Franco van alçar-se contra la república i que només gràcies a l'ajuda decisiva de l'Alemanya nacionalsocialista va poder vèncer militarment els Països Catalans, que van defensar fins al final la constitució democràtica d'aquell temps i la república i van ser sotmesos després durant dècades a una brutal opressió –a la seva joventut cantaven als campaments d'estiu les cançons dels criminals feixistes, i celebraven les bandes assassines de la Falange com a aparents «herois» que havien salvat la pàtria i havien defensat la unitat d'Espanya. El seu partit actual és el Partido Popular espanyol, que l'octubre del 2017 va tancar una aliança funesta i antidemocràtica amb els socialistes espanyols i el partit Ciudadanos per dur a terme un cop d'estat des de dalt i per imposar a Catalunya una dictadura demòfoba i contra els drets humans.

Que Espanya tanqués a Catalunya una gran quantitat de pàgines d'Internet per tal d'impedir el referèndum del 1r d'octubre del 2017; que Espanya milions de vegades –i en el cas de catalans prominents ja mesos abans del referèndum– controlés i avalués tant les telefonades com qualsevol forma de comunicació electrònica; que la Guàrdia Civil paramilitar

espanyola i la Policia Nacional espanyola fessin ús de projectils de goma, legalment prohibits a Catalunya, contra la població pacífica i que es produïssin excessos de violència contra catalans desarmats, que van produir aproximadament un miler de ferits, que a un home li va costar un ull, i un altre va haver de ser reanimat; que Espanya al diputat Carles Puigdemont, elegit el 21 de desembre –i no sols a ell–, se li faci ara per ara pràcticament impossible, d'una manera mai coneguda a la Unió Europea, prendre possessió de l'escó i poder ser reelegit president de la Generalitat de Catalunya, que una quantitat cada vegada més gran de catalans siguin perseguits per la justícia espanyola, per intimidar així l'independentisme català; que les jurisdiccions dels tribunals no siguin respectades; que els acusats d'un delictes davant d'un tribunal, malgrat la petició expressa dels advocats, no rebin cap informació ni de quins fets se'ls imputa i per quina causa se'ls processa, tot plegat hauria d'intranquil·litzar i de doldre a cada ciutadà europeu decent, franc i obeïdor de les lleis. Per la manera com es comprèn a Alemanya un estat de dret que funcioni, és senzillament incompreensible que, per exemple, l'exjutge constitucional i senador Santi Vidal, en un interrogatori el febrer del 2018, va preguntar a través del seu advocat, per què, en suma, s'obria causa contra ell, i per part del jutjat només se li va contestar que en aquest cas hi havia diversos elements de delictes i que ja es veuria més tard quins serien. Tot això és una monstruosa conspiració de la justícia i del règim espanyols contra Catalunya, i no ha de ser tolerada ni per la Unió Europea ni per la comunitat mundial!

Molts catalans, en la situació actual, ja veurien com una millora que l'Espanya postdemocràtica tingués almenys els mateixos estàndards legals que, per exemple, Turquia, als quals actualment no hi arriba aquesta Espanya corrupta fins al moll de l'os, on la separació de poders ha estat pràcticament abolida. Mentre que Turquia en el passat ha acceptat completament sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans i

les ha implementat. El regne ibèric, en canvi, va aferrar-se al punt de vista que no tenia cap obligació d'implementar les sentències contra Espanya del Tribunal Europeu de Drets Humans. Només des de l'any 2004, Espanya va estar condemnada onze vegades per vulneracions dels drets humans, la darrera va ser aquest febrer del 2018 per maltractaments físics a presos bascos per part de funcionaris espanyols. Els resultats han estat ben escassos, motiu pel qual l'anunci del president del Parlament català, Roger Torrent, de presentar recurs al Tribunal Europeu de Drets Humans per les mesures amb les quals Espanya mira d'impedir la reelecció de Carles Puigdemont com a president de la Generalitat de Catalunya, potser pot portar a una nova condemna d'Espanya, però segons totes les previsions no tindrà conseqüències pràctiques i només representarà una pèrdua de temps, favorable a Espanya.

Però què és el que poden fer els catalans, què poden fer els ciutadans europeus en una situació com aquesta? Abans d'intentar de donar una resposta a aquesta pregunta, resumeixo la situació de partida en pocs punts:

1. Espanya ha muntat una dictadura il·legal a Catalunya i ha vulnerat els drets humans d'una manera tan greu i massiva com no havia passat a la Unió Europea des de dècades. La Unió Europea es posiciona actualment decididament a favor d'Espanya, aprova expressament les greus vulneracions dels drets humans que s'hi perpetren i traeix així els drets de milions de ciutadans de la Unió Europea, com si els catalans no ho fossin, sinó simplement esclaus sotmesos per Espanya pels quals no tinguin validesa els drets humans.

2. Així s'ha produït a Catalunya un clima de por i de repressió, que ha arribat també a altres Comunitats Autònomes –especialment al país Valencià i a les Illes Balears, que, com és conegut, són part dels Països Catalans, i també al País Basc. Totes les Comunitats Autònomes espanyoles saben ara com n'és de prima la seva aparent autonomia. Totes han de témer que l'Espanya postdemocràtica també persegueixi els polítics i

representants prominents de la societat civil; que els empresoni arbitràriament; que, amb pretextos ridículs, agafats pels cabells, se'ls decomissi el patrimoni, com li passa ara a l'expresident català Artur Mas; que destrueixi les institucions; que els hi prengui els mitjans de comunicació, i que intenti desterrar la llengua pròpia de cadascú del pla d'ensenyament per substituir-la pel castellà.

3. No és ni serà possible cap retorn a la situació anterior. El règim espanyol l'ha trencada per sempre. Cada concessió de Catalunya a Espanya és d'ara endavant una il·lusió i no porta enlloc. L'Espanya de les autonomies és morta. Catalunya ja no pot salvar res sotmetent-se al dictat d'Espanya. Ara es tracta de tot o res, d'imposar els drets humans dels catalans i especialment el dret a un futur autodeterminat en dignitat i llibertat, o la seva destrucció a mig termini com a poble propi i com a nació pròpia, seguida a llarg termini de la seva subjugació.

4. L'Estat espanyol, mitjançant el seu sistema judicial de cap manera independent, ha pres ostatges polítics els quals es poden anomenar «presos polítics» o «presos per motius de consciència». Només aquesta circumstància és ja una vergonya per Espanya i taca el nom d'Espanya arreu del món!

5. L'Estat central espanyol explota Catalunya sense contemplacions com si fos una colònia sotmesa. Amb els diners que rep de Catalunya finança generoses inversions en altres territoris, mentre que negligeix des de fa dècades la infraestructura catalana, encara que n'estigui molt necessitada. El «guany net» que en treu Espanya de la colònia catalana *de facto* s'estima segons estudis seriosos en un mínim de 16 mil milions d'euros per any.

Què es pot fer, doncs? En primer lloc els catalans no s'han de sotmetre més temps al joc fal·laç de l'Estat espanyol, que de tota manera en canvia les regles arbitràriament, com li dóna la gana. Han de trencar aquestes regles i determinar ells

mateixos el curs dels esdeveniments. El gran sociòleg Norbert Elias, en l'assaig *Els pescadors en el remolí*, que es va publicar en el llibre *Engagement und Distanzierung: Arbeiten zur Wissenssoziologie I* (*Engatjament i distanciació: treballs de la sociologia del saber I*, editat i traduït per Michael Schröter, Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1987, pàgs. 75-183), va esclarir una situació de *double-bind* (doble-vincle) com la que hi ha actualment a Catalunya, a base de la paràbola d'Edgar Allan Poe dels dos pescadors que són empesos cada vegada més cap al remolí que els vol engolir.

«Mentre els pescadors a poc a poc eren xuclats cap al remolí, van surar encara una estona juntament amb altres restes al llarg de les parets de l'embut que es feia cada vegada més estret. De primer, els dos germans (el més jove ja havia estat engolit per la tempesta) estaven massa paralitzats per la por per poder pensar i observar exactament el que passava al seu volt. Però poc després, ens explica Poe, un dels dos germans va aconseguir treure's la por del damunt. Mentre el més gran, paralitzat per la catàstrofe que s'acostava, s'encongia indefens a la barca, el més jove s'asserenà i va començar a mirar al seu voltant amb curiositat. Llavors, quan s'ho mirava tot amb prou tranquil·litat, talment com si no en fos afectat, va observar una certa regularitat en els moviments de les desferres que juntament amb la barca eren moguts en cercle. En resum: observant i reflexionant va arribar a una «idea»; un quadre coherent del procés en el qual estava immers, i en el seu pensament va començar a prendre forma una «teoria». En tant que va mirar al seu voltant i va pensar amb atenció intensificada, arribà a la conclusió que els objectes cilíndrics s'enfonsaven més lentament que els que tenien qualsevol altra forma, i objectes petits més lentament que els grossos. A través d'aquest quadre sinòptic de les regularitats del procés en què es trobava, i després d'haver comprès quin significat tenien per a la seva pròpia situació, va emprendre les mesures adients. Mentre el seu germà seguia paralitzat per la por, ell es va lligar a una bóta. Va ser debades que instés

el seu germà a fer el mateix; llavors va saltar fora de la barca, que amb el seu germà es va enfonsar més de pressa i al final va ser engolida pel remolí. En canvi, la bóta a la qual s'havia lligat va ser atreta molt més a poc a poc cap al fons, de tal manera que quan la inclinació de les parets del remolí es va fer menys accentuada i els moviments circulars de l'aigua menys forts, el pescador es va trobar altra vegada a la superfície del mar i va salvar-se.

El pescador, dient-ho resumit, es va trobar complicat en un procés crític, que de primer semblava escapar-se a qualsevol control. Durant un cert temps potser es va aferrar a alguna mena d'imaginàries esperances, fantasies d'un miracle o l'ajuda de persones invisibles li van passar potser pel cap. Però després de poc temps es va asserenar. Va començar a pensar fredament; en tant que fent un pas enrere va controlar la seva por i, com si ho fes des de molt lluny, es va veure com una persona que formava una certa constel·lació amb una desfermada violència de la natura. I així va aconseguir canviar la direcció dels seus pensaments, lluny d'ell i cap a la situació en la qual estava immers. Així va descobrir els elements del procés incontrolable que podia utilitzar, per poder-los controlar i poder sobreviure. En tant que, en la seva imaginació va representar-hi simbòlicament l'estructura i la direcció de la fluïdesa dels esdeveniments, va descobrir el camí per sortir-ne. El nivell d'autocontrol i el de control del procés, en aquesta situació, com es pot veure, eren interdependents i complementaris» (pàgs. 79-80).

Que els catalans facin com aquest pescador i analitzin la seva situació amb mirada freda. L'Estat espanyol, en el qual la corrupció en proporcions gegantines és endèmica, abandona l'existència com estat de dret, la separació de poders i la democràcia, i està amenaçat d'enfonsament en el remolí d'una dictadura atemptatòria contra els drets humans. El germà del pescador que ja ha mort en la tempesta correspon al País Valencià, l'altre germà que s'hauria pogut salvar, però que

està paralitzat per la por i l'angoixa i així és arrossegat pel naufragi són les Illes Balears, també de parla catalana. La permanència de Catalunya dins del vaixell de l'Estat espanyol que s'enfonsa portaria a la ruïna de Catalunya. El salvament del naufragi resideix en separar-se d'Espanya, sense por, d'una vegada per sempre, i emprendre un camí propi que sigui prometedor, amb un autocontrol previsor i amb un control d'un procés autodeterminat, en el qual Catalunya no es deixi dictar per Espanya les regles del joc, sinó que sigui ella la que determini el marc per als esdeveniments. En això, no pot esperar d'Europa ni miracles ni l'ajuda de persones invisibles, sinó que ha d'assolir pel propi esforç la seva fita: la construcció d'una República Catalana lliure i democràtica, un estat de dret lliure de corrupció, que per si sola pugui arribar a ser ràpidament una de les regions del món més pròsperes i amables, i que gaudeixi de gran benestar a causa dels ingressos per habitant.

Vull fixar aquí algunes reflexions en aquest sentit:

1. No porta enlloc, o més ben dit porta a mal camí, si els catalans segueixen sotmetent-se a l'injust sistema espanyol. Amb querelles i denúncies poden posar més en relleu la veritable naturalesa d'aquell estat. Però no han de seguir reconeixent la seva autoritat i, molt especialment, han de confirmar tan ràpidament com es pugui el legítim 130è president de Catalunya, Carles Puigdemont, i donar suport a la construcció de la República Catalana, sense fer-ne cas de què hi digui el parcial tribunal Constitucional espanyol, que, com a mínim des del 2010, es va convertir en un actor polític a Espanya i que amb la seva col·laboració amb el règim de Madrid és corresponsable de l'atac a l'autodeterminació catalana.

2. Els procediments il·legals, que parcialment es poden qualificar fins i tot de criminals, del règim espanyol, del Senat espanyol, dels jutges espanyols, dels fiscals i dels policies, així com els funcionaris directius dels partits que són responsables de la implantació d'una dictadura a

Catalunya, Partido Popular, socialistes i Ciudadanos, igual que tothom que en sigui responsable, haurien de ser documentats fidedignament per un Registre Central fora d'Espanya, amb totes les proves corresponents, de manera que més endavant es pugui fonamentar en aquests documents i proves, un procés contra aquestes accions davant d'un Tribunal Internacional.

3. Tant nacionalment –per exemple amb mesures de vagues de gran abast– com internacionalment, cal prendre totes les mesures imaginables i possibles per causar a l'Estat espanyol uns danys d'almenys 160 mil milions d'euros –és a dir deu vegades la suma que l'Estat espanyol n'extreu cada any per saldo, com a «guany colonial»–, de tal manera que Espanya ja no tregui cap guany d'una política d'opressió i d'un espoli econòmic continuats, sinó que, al contrari, en tingui un dany econòmic altíssim, i que desaparegui la perspectiva d'una nova rendibilitat futura de la seva colònia catalana. I això ha de durar tant com calgui, fins que l'Estat espanyol prescindeixi de les seves mesures repressives contra Catalunya, i reconegui de manera efectiva la proclamació de la República Catalana independent que ja ara és vàlida segons el dret internacional.

4. Totes les estructures de la nova República de Catalunya han de ser preparades i organitzades a l'estranger, durant el temps que Espanya segueixi oprimint brutalment Catalunya menyspreant el dret internacional i els drets humans. Això vol dir no solament un aparell administratiu i judicial propis i l'organització a temps de departaments operatius a l'estranger de la televisió TV3 i de Catalunya Ràdio, sinó també l'organització d'una policia pròpia i d'una instrucció preparatòria de forces armades catalanes per a la futura defensa nacional. Tenint en compte la disposició a la violència de l'Estat espanyol, Catalunya, després del seu reconeixement per part d'Espanya –que vindrà més tard o més d'hora– haurà de disposar d'un exèrcit permanent d'una grandària almenys com el de Portugal, i amb el material

corresponent, per garantir la seguretat de les seves fronteres i el seu dret d'autodeterminació. Donada la seva envejable situació geoestratègica, segurament serà molt ben acollida com a nou membre de l'OTAN.

5. S'ha de privar l'Estat espanyol, amb desobediència civil i amb resistència pacífica, de qualsevol possibilitat de controlar i d'administrar eficaçment Catalunya. Això inclou especialment que els catalans en totes les situacions comunicatives només responguin en català, en cas que ho facin, als representants de l'Estat central espanyol. Els costos de l'opressió han de ser cada vegada més alts, fins que la població civil espanyola a altres bandes de l'Estat en rebi les conseqüències sensiblement.

6. El finançament de la construcció de la República Catalana no ha de fer-se des d'Espanya, sinó des d'un estat, o d'uns estats, en els quals l'Estat espanyol no hi tingui cap possibilitat d'intervenció. Les catalanes i els catalans, que vulguin impulsar la construcció de la República Catalana, han de treure d'Espanya tots els béns disponibles, especialment diners, accions i obligacions, i invertir-los a altres estats segurs com Bèlgica o Suïssa. D'una banda privarien així l'Estat espanyol de qualsevol possibilitat de confiscació, i d'altra banda debilitaria l'economia espanyola, cosa que sembla ineludible, ja que l'opressió de Catalunya per part d'Espanya té sobretot motius econòmics. En tant que fos possible que empreses catalanes traslladessin la seu social a Europa, també caldria fer-ho previsorament per limitar les possibilitats d'intervenció de l'Estat espanyol i per domiciliar tant com sigui possible el pagament d'impostos a altres estats europeus.

7. Cal cridar l'atenció de les ciutadanes i ciutadans d'Europa i de tot el món sobre la situació precària de Catalunya, sobre l'existència d'una dictadura espanyola a Catalunya i les massives vulneracions dels drets humans per part d'Espanya, i guanyar el seu suport per un boicot de mercaderies i de

serveis espanyols, per un boicot mundial d'esportistes espanyols i per un aïllament diplomàtic d'una Espanya que vulnera massivament els drets humans.

8. Pel·lícules i muntatges d'internet, peces de teatre, novel·les i versos han de condemnar en tantes llengües i tants països com es pugui, les mesures d'opressió i de repressió de l'Estat espanyol i fer-les conèixer arreu del món. Un moviment mundial de solidaritat amb Catalunya ha de dur a un aïllament mundial d'Espanya.

9. Sobretot als alemanys i als europeus, però també a tota la gent que s'interessa per la política arreu del món, se'ls ha de fer veure de manera clara que els rebels criminals, que, sota el comandament de l'assassí massiu Francisco Franco –i a causa de la Guerra Civil espanyola, que va destruir la República espanyola d'aquell temps i van ocupar militarment els Països Catalans–, van poder esclafar la democràcia espanyola només gràcies a l'ajuda decisòria del III Reich i seguidament sotmetre brutalment Catalunya, a escala material, financera, logística i personal. Països com Alemanya i Itàlia que tenen una greu responsabilitat històrica pels assassinats massius a l'Espanya d'aquell temps, i per l'opressió durant dècades de la nació catalana, han de fer front a aquesta responsabilitat històrica i han d'aprendre de la seva història. No poden tornar a trair Catalunya i deixar-la altra vegada a mercè d'una dictadura ignorant dels drets humans.

10. Cal treballar perquè els drets d'Espanya com a membre de la Unió Europea siguin suspesos d'acord amb l'article 7 del Tractat Europeu per infracció greu contra els valors fonamentals recollits en l'article 2 del mateix Tractat. La suspensió s'hauria de mantenir fins que el poble català pugui implementar el seu dret de lliure decisió i d'autodeterminació sense cap obstacle, amb llibertat i dignitat, i Espanya no vulneri cap més dret humà a Catalunya.

Donades les mesures de repressió premeditades i continuades,

que vulneren drets humans, que van contra el dret internacional i fins i tot contra el propi dret espanyol, que està sofrint Catalunya per part de l'Estat espanyol, no sols té dret a fer valer el seu dret humà col·lectiu d'autodeterminació i de decidir lliurement sobre el seu futur polític, sinó que ara ja té el dret addicional a una anomenada «secessió de remei» (*remedial secession*) per posar fi a una situació crítica inaguantable, vulneradora dels drets humans, que segons els drets internacional i natural està provada irrefutablement, per la continuada i maligna opressió del poble català i dels seus representants electes per part d'Espanya, així com per les repetides declaracions de membres del partit que governa a Espanya, Partido Popular, de voler privar als catalans de la seva personalitat ètnica i lingüística. La citada secessió és inevitable, ja que una solució del conflicte pacífica i consensuada dins de l'Estat espanyol ni és ja possible ni se'ls pot exigir als catalans.

El consens constitucional a Catalunya pel que fa a la Constitució espanyola del 1978, s'ha trencat definitivament. Milions de catalans ja no reconeixen l'Estat espanyol i se'n volen separar pacíficament. Això no ha de poder-ho impedir l'Estat espanyol ni per la força ni per mitjans judicials. I mentre ho faci, no sols no aconseguirà el seu objectiu, sinó que fins i tot accelerarà el procés de la independència estatal de Catalunya.

Els representants de la Unió Europea i dels estats europeus capdavaners que callen davant de les greus vulneracions dels drets humans a Catalunya en milions de casos, i que donen suport al règim demòfob espanyol, traeixen profundament els valors de la Unió Europea. I traeixen també especialment milions de ciutadanes i ciutadans de la UE. Traeixen els ideals europeus, fan que sobretot la generació jove avorreixi el procés europeu unificador, i inicien un procés que a la llarga pot ser autodestructor per la Unió Europea. Es juguen la credibilitat de la Unió Europea i dels seus estats membres

en matèria de drets humans a escala nacional, europea i internacional. Es posen en contradicció no sols amb els drets internacional i europeu, sinó amb el nacional de cadascú. Posen en joc el que van assolir passades generacions en la construcció de la Unió Europea i contribueixen perquè el conflicte amb Espanya, que ara encara és condit pels catalans de manera pacífica, es pugui convertir algun dia en una espantosa tragèdia com per exemple al Kurdistan, si les mesures opressores d'Espanya duressin anys i encara es fessin més dures i brutals, cosa que es podria esperar, malauradament sense gaires dubtes, de l'Estat espanyol i dels actuals representants dels estaments polític, judicial i militar.

La llibertat de Catalunya, la llibertat de tots els catalans i catalanes, la llibertat dels polítics de Catalunya internats a presons espanyoles és també la llibertat de tots els ciutadans i ciutadanes europeus. Cada europeu honrat i com cal, que respecti i estimi els drets europeu i internacional i especialment els drets humans, ha d'advocar sense reserves perquè l'Estat espanyol acabi de seguida les seves mesures de repressió a Catalunya i que la nació catalana pugui fer ús del seu dret d'autodeterminació. I cadascú dels polítics europeus que, sense escrúpols i fins a la ratlla del cinisme, callen davant de les massives vulneracions dels drets humans a Espanya, i tolera o fins i tot aprova l'insofrible estat d'excepció que ha imposat Espanya damunt de Catalunya, hauria de dimitir instantàniament dels seus càrrecs i deixar pas a altres, pels quals els ideals i valors europeus no siguin solament frases buides, sinó un exemple vinculant a seguir.

En aquesta històrica disputa, en la qual també es decideix el destí de la Unió Europea, Espanya només té l'argument barat de la força i del poder arbitrari. Catalunya, en canvi, té de part seva tant el dret vigent com la força dels arguments. I per això els intel·lectuals alemanys i europeus, com altra gent arreu del món, haurien d'ajuntar-se en aquest triple crit:

«Visca la llibertat!»

«Visca Catalunya!»

«Visca la República Catalana!»